

Egyetlen lépés. Ennyi választ el az örök sötétségtől. Lenézek, és beleborzongok a hullámok csapódásának durva hangjába. Tiszta libabőr vagyok, miközben ver a víz és a pulzusom az egekben.

Tik-tak.

Az idő megy, de egy lélek se jár arra.

Éjfélkor szöktem ki. Magabiztosan lépkedtem az utcai lámpák fényében, mert biztos voltam a dolgomban. Egy levelet is írtam, amiben magyarázkodom. Magyarázkodom... Inkább a bűntudatba taszítok mindenkit a soraimmal. Egyértelműen ez volt a kedvencem: Te bűdös ribanc, egyikről pattantál át a másikra. Remélem, a pokolban találkozunk majd.

A szél egyre erősebb. Megbillenek, de még időben visszaszerzem az egyensúlyomat. Nem így akarom. Én akarom irányítani.

Ránézek az órámra, amit nem rég vettem. Nem egy Rolex, de az időt mutatja. Hogy pontos-e? Azt nem tudnám megmondani. Talán késik, talán siet, de már úgy sem számít. Két óra körül lehet.

- Milyen szép lett volna pont éjfélkor a mélybe zuhanni!

A viharfelhők, amikben már villámok cikáztak felém közeledtek. A hullámok még gyorsabban mozogtak. A háborgó Duna hangja egy percre visszakozást vált ki bennem.

- Lenne értelme folytatni? Mi vár rám? Én próbálkoztam. Állandóan! De ha kaptam egy csepp boldogságot, azt ezerszeres rossz követte.

Az értelmetlen nyafogásom csak időhúzás volt. És azt vettem észre a természetet is bosszantom vele, mert az hangos dörgéssel jelezte, hogy unja a szövegem.

A tompa sziklák alattam nosztalgiát ébresztettek. Egy költő számára ez a helyzet akár ihletet is adhatott volna. De ki voltam én, hogy költőnek neveztem magam? Soha egy versem sem ismerték el, pedig én igyekeztem. Az állandó visszautasítások sodortak ide.

Egy apró lépést tettem előre, majd reflexszerűen megkapaszkodtam a korlátban.

- Ugorj! Ugorj! - bízattak a romos vízköpők - Rajta! Rajta!

- Gyáva vagy! - gúnyolódott egy másik.

Alattam a víz mintha lángnyelvekké változott volna. És a távolság is egyre növekedett.

Beleszédültem a báméskodásba, de még tartottam magam.

Csak a hangok ne lettek volna!

- Ugorj! Rajta! Nincs értelme élni! Ugorj!

Egyre hangosabb és kellemetlenebb lett, ahogy a külső ingerekkel vegyült. Már a vihar is magáénak akart, de a Duna még harcolt értem hangos csapkodásával a betonon.

A talpam borzasztóan nyomta a kavics, muszáj volt pózt váltanom. Szorosan magamhoz öleltem a vasat és úgy fordultam, hogy egyszerre lássam a végtelen utat magam előtt és a közeledő lángokat.

BUMM! BUMM! BUMM!

Nem búcsúztam el senkitől. Nem érdemelték meg. Mindenki tett azért, hogy idáig jussak. Még a szüleim is. Apám volt a mindenem, de csak tanácsot kaptam tőle, szeretetet sose. Anyám soha nem akart megérteni. Valaki lapáttal, valaki kanállal pakolta rám a terhet, még ha nem is szándékosan.

Behunytam a szemem, vettem egy mély levegőt, és visszaszámoltam.

- Öt, négy, három...

- Héj! - kiabálta egy erős tenor hang.

Felnéztem a közeledő alakra, de csak egy pillanatig tarthattam meg a képét magamnak, mert ijedtemben megcsúszott a kezem és leszédültem a hídról.

Az agyam ködbe borult és csak ordítani tudtam. A gravitáció erőteljesen húzott lefele, de lassúnak éreztem a zuhanásom, így az utolsó pillanatokra volt lehetőségem mérlegelni és lenyugodni. Behunytam a szemem és hagytam, hogy elmerüljek a vízben.

Megadtam magam a lángoló Dunának.